

Når samfundet belønner løgneren

En historie om to forældres strid om børnene og en kommunes bidrag til en regulær hekseproces.

Psykologen ventede fredag for tredje gang forgæves på, at faderen skulle aflevere børnene hos deres mor, så en børnesagkyndig undersøgelse kunne gennemføres.

Faderen havde endda fået gennemtrumfet, at han selv kunne være til stede, trods det absurde heri, da det jo er moderens kontakt til børnene, der skulle undersøges. Moderen bad psykologen om at hente dem i børnehaven i stedet for blot at vente – hun magtede ikke denne venten og disse svigt.

Psykologen gjorde imidlertid ingenting, men forlod huset efter en time, fordi retten havde besluttet, at faderen skulle bringe børnene til moderen.

Jeg er enig i, at man skal følge rettens påbud. Men moderen gik resolut til børnehaven, hvor børnene sad, sagde, at de skulle til psykolog, og at det i øvrigt var hendes samværsdag efter retsprotokollen. Men hun blev ikke troet.

I stedet ringede børnehaven til politiet. Moderen besluttede at tage det ene barn med, dels fordi barnet ikke ville give slip på hende, dels fordi det var hendes samværsdag. Inden hun kom ret langt, ankom faderen.

Han benægtede, at der var aftalt en børnesagkyndig psykologundersøgelse, men var venlig og tog ikke barnet, så længe der var medarbejdere fra børnehaven i nærheden. Senere indhentede han hende (han har familiebil), og i passende afstand fra institutionen hev han barnet ud af hænderne på moderen, væltede hende og slog hende.

En forbipasserende ville hjælpe, men så kom politiet, og betjenten hjalp faderen med yderligere at skubbe hende væk. Heller ikke om lørdagen mødte faderen op med børnene, og psykologen måtte igen gå forgæves.

Hvor ved jeg det fra? Er det ikke bare en historie, jeg har fået bundet på ærmet. Bare det var. Det er bare en historie af de mange, der sker i forældremyndighedssager rundt omkring i landet for tiden, men aldrig har jeg dog været vidne til en så absurd som denne.

Børn blev bortført

Når jeg ved, at den er rigtigt refereret, er det, fordi jeg har fulgt sagen gennem flere år og ikke oplevet, at moderen har løjet. Hun kan være irriterende og fastholdende, hun kan tøve med at fortælle, når hun har dummet sig, men hun skjuler ikke sine egne fejl. Til gengæld har ægtefællen, som ofte lyver, og som hun nu forsøger at blive skilt fra, indrømmet vold mod hende, og at han ofte har ringet til kommunen og sagt, at hun var sindssyg, og er i øvrigt stukket af med børnene igen og igen. Han har skriftligt tilkendegivet, at han er misundelig på moderen, som har formået at have en karriere som kunstner, mens han selv er arbejdsløs.

Hans handlinger viser med al tydelighed had og misundelse, men alligevel er det ham, kommunen støtter, og efter kommunens indblanding også statsforvaltningen og fogedretten. To forskellige advokater har klaget til retten over kommunens usædvanlige indblanding, som har medført, at vi omkringstående, som har hjulpet hen ad vejen, er vidne til noget, der ligner en moderne hekseproces. Det og det følgende ligger dokumenteret i kommunens akter.

Der er ingen tvivl om, at den tidligere ægtefælle helt tydeligt ikke ønsker, at retten skal se, hvordan moderens forhold til børnene er. For han dukker op med børnene i dagene efter de planlagte besøg, og hun tager imod dem, for hun ved, at jo længere tid børnene er væk fra hende, jo mindre tæt bliver deres forhold. Og bortset fra at hun har set børnene lejlighedsvis de sidste måneder, når det passede ægtefællen, har han haft dem hos sig, siden han bortførte dem i slutningen af juni måned. På den måde kan man illudere magt både over for hende og myndighederne.

I måneder vidste hun ikke præcis, hvor de var, men kunne høre, at de måtte være sammen med hans forældre i Sverige, når hun forsøgte at ringe.

Men forløbet forud for bortførelsen af børnene er også under al kritik. Samme dag, som faderen forsvandt med de tre børn, sad to af kommunens medarbejdere i hjemmet, hvor hun fortalte, hvor fortvivlet hun var over det skete. De lovede at hjælpe hende. Dagen efter fandt moderen en mail til ægtefællen. Den ene af kommunens medarbejdere skrev til faderen, at det var vel nok godt, at han endelig havde taget sig sammen til at blive skilt og tage børnene med sig.

Mens de sad hos moderen, vidste de, at han var taget af sted til Sverige, men sagde ikke noget. Kommunen har gennem flere år vidst, at hun prøvede at komme ud af ægteskabet, men gang på gang var blevet banket på plads, bl.a. ved at kommunen oplyste, hvor hun og børnene var taget hen for at komme på krisecenter.

Da børnene var bortført til et andet land, blev de efter reglerne efterlyst på moderens advokats foranledning. Intet skete. Sagen blev taget op i Statsforvaltningen, som uden at have rekvireret materiale fik papirer fra kommunen, som satte moderen i miskredit. De havde bestemt at støtte faderen. Første afgørelse blev, at moderen fik samværsret hver anden søndag kl. 10-18, og hver anden mandag samme tid. En mandag?? Der er den ældste i skole og de yngste i børnehave.

Hustruvold bliver skrivebordsarbejde

En følelse af, at det er skrivebordsarbejde og ikke børn, det handler om, breder sig blandt os, der ser til og ikke kan ruske systemet op. Og hvad er der galt med en mor, der nu efter afgørelsen kun må se sine børn en dag om ugen? Hvad er det, socialforvaltningens medarbejdere har fået at vide? Vi ved det ikke, men de skrev i en mail til faderen, at det var vel nok nogle interessante ting, han fortalte om moderen.

I senere forklaringer er hans vold mod moderen, på trods af at han har indrømmet den tidligere, og det ligger i kommunens papirer, blevet til, at han beskyttede sig, fordi hun truede med en kniv. Af papirerne kan det ses, at denne fantasi nu er ved at vokse, som om det var sandt. I fogedens beskrivelse af hjemmet står der pludselig: Der var serveret wienerbrød, og der lå en kniv på bordet. Ja, tænker vi, selvfølgelig ligger der en kniv, hvis wienerbrødet ikke er skåret ud. Men det medvirker i denne sammenhæng til en mistænkeliggørelse.

Børnene bliver som anført ikke udleveret efter aftalerne, og hvis de gør, bliver de hentet af faderen snart efter, eller han hidser dem op i bilen, så de råber og skriger og ikke vil ud. Der er ikke problemer, når hun har dem alene, men nu hedder det sig, at børnene er bange for moderen. Disse forhold fik fogedretten til at afgøre, at nu skulle børnene udleveres et anonymt sted med rettens medvirken. Stedet var en offentlig parkeringsplads. Men også her behøver det parternes medvirken.

Nogle dage tidligere spurgte jeg moderen, hvordan hun ville komme frem selv og tilbage med børnene. Hun ville prøve, om der gik en bus – men det var tidlig søndag formiddag langt ude på landet, og der afgik ingen bus. Da jeg skulle være hos venner i nærheden, hentede jeg hende søndag morgen og parkerede i skjul for ikke at involvere mig i processen, men kunne ikke undgå at se, at faderen kom med børnene. Og uden at moderen var til stede, kun personerne fra fogedretten, begyndte han at ophidse børnene og løb rundt om bilen og fotograferede dem. Børnene reagerede vildt og vanvittigt.

Havde fogedretten været den instans, som den burde, skulle den have sagt: Hør, når du ikke er i stand til at få de børn ud af bilen, så er du ikke egnet til at tage dig af børnene. Det skete ikke.

I stedet indvilligede faderen, efter lang tids diskussion, i at bringe dem til moderen, hvis han selv var der. Det besluttede fogedretten var det bedste. Samværet var fuldstændig roligt og naturligt. Det er altså moderens dag med almindeligt samvær – alligevel tillader retten, at den voldelige mand næsten flytter ind i huset, så moderen ikke har børnene alene.

Dommeren er taget på ferie

Disse ting gentager sig ved næste samvær med dommerens medvirken. Det forløb uden problemer, og da de skulle tage af sted, spurgte moderen, hvornår hun fik sine børn igen. Det ville dommeren ikke svare på, og af retsprotokollen, som vi ser tre uger efter, er det anført, at næste samvær ikke er aftalt. Dommeren er taget på ferie. Moderen har stadig delt forældremyndighed og en samværsdag ifølge statsforvaltningen, men ingen træder til.

Faderen bestemmer suverænt over børnene med kommunens billigelse. Moderen er fortvivlet og vred. Jeg er helt sikker på, at moderen har været uhøflig og sarkastisk i mange situationer, hvor hun har været magtesløs, men som forløbet er, er det, som om alle hændelserne får kommunen til endnu skarpere at ville retfærdiggøre sin beslutning om at støtte faderen.

Moderen afhenter f.eks. børnene fuldstændig retmæssigt. De er sammen et par timer. Pludselig kommer tre personer fra kommunen, som moderen er dum nok at lukke ind. Senere kommer endnu to, så i alt fem

personer sidder og ser moderen lege med børnene, indtil faderen kommer, hvorefter de forlader huset. I et referat fra dagen beskrives moderen som værende i sin egen verden – ja det tror jeg, hvordan skal man reagere, når fem kvinder uretmæssigt bryder ind i ens hus og sidder og glor. Det skal dog siges, at en af medarbejderne til sidst skriver, at de har optrådt uetisk.

Moderen har fået polititilhold og må ikke komme i børnehaven og skole, fordi hun bl.a. har været ked af, at børnene havde lus og var snavsede. Hvad der reelt ligger bag, er uklart – initiativet kommer fra kommunens medarbejdere. Det fører til, at moderen oplever, at politiet kommer og giver en bøde på 1.000 kr., fordi hun har ringet til børnehaven og spurgt, om de ville læse et kærlighedsbrev op for børnene, hvis hun sendte et. Til gengæld kommer de aldrig, når hun bliver slået, eller der har været hærværk fra faderen mod boligen. Og de gør heller ikke noget, når faderen ikke afleverer børnene på de dage, der er 'hendes'.

For otte år siden fik moderen sit første barn. Hun var to år tidligere kommet til Danmark, hvor hun hurtigt blev gift med faderen. Hun var usikker efter fødslen, fordi hun ikke havde haft med små børn at gøre tidligere og havde svært ved at finde ud af, om barnet fik mælk nok. Hun blev søvnløs, og efter ikke at have sovet i mange døgn brød hun sammen og blev indlagt på psykiatrisk afdeling. Måske har hun haft en fødselspsykose, måske ikke. De fleste af os vil bryde sammen, når vi ikke har sovet i mange døgn.

Fire år efter får hun tvillinger og ved nu, hvordan tingene forløber, hun er blevet fulgt af en psykolog, og det går fint. Ægteskabet knager, og hun ønsker at blive skilt. Så kommer volden. Men faderen bliver ved med at fremføre, at moderen er sindssyg, siger det til kommunen, hans far skriver det til borgmesteren, og aktuelt siger den otteårige datter, at moderen er syg i hovedet, det blev hun, da hun selv blev født. Kommunen hører på faderen – på trods af, at egen læge, flere psykiatere og psykologer har anført, at moderen ikke er sindssyg.

Regulær hekseproces

Men nu er moderen belastet af problemerne, indimellem depressiv, vredladet og forbitret, alt sammen forståeligt, selv om det ikke altid er en god måde, hun formidler det på. Hun bliver ikke forstået. Det er, som om kommunen har tillagt hende nogle egenskaber, som alt kan forklares ud fra, og som ikke har noget med virkeligheden at gøre.

Moderen har opsøgt præsten for, om han kunne mægle. Faderen kom til samtale, men blev borte den dag, de skulle komme sammen. Moderen har opsøgt kommunen og spurgt, om de ikke kunne lave et møde, hvor de snakkede om det, i stedet for at slås i en retssal. Det blev til, at hun lavede ballade. Faderen presser hende i stedet til at skrive under på, at hun er sindssyg og får stærk medicin. Da faderen fik at vide, at endnu en psykiater havde fortalt, at hun ikke var sindssyg, gik han amok – jeg gætter på, at det er, fordi han dermed mistede en chance for ikke at tabe ansigt.

Moderen slås som en hunulv for at få samkvem med børnene, hun påpeger uretfærdighed, inkonsekvens og overtrædelse af bestemmelserne. Men man bliver ikke populær, når man ikke overholder reglerne i de forskellige instanser.

I nogle måneder, hvor moderen havde det godt, udstråede hun en usædvanlig skønhed. Hun er kunstner og klarer sig godt. Er det det, man ikke kan tåle i en lille by?

Hvad kunne man have gjort i stedet? Ja kommunen kunne have medvirket til en konstruktiv løsning. At børnene blev bragt fra institutionerne, så der var så lidt forældrekontakt som muligt. At de hver især fik forbud mod at komme i hinandens hjem, indtil de kunne samarbejde. I stedet medvirker man til krig og i dette tilfælde en regulær hekseproces. Det er uværdigt, en skamlet og ulovligt.

Det sørgelige er, at kommunens medarbejdere har trængt sig selv op i en krog, så de også risikerer at tabe ansigt, når de skal sadle om.

Fra en advokatgruppe, der arbejder på en ændring af loven, ved jeg, at dette blot er en af mange lignende historier.

BIRGIT PETERSSON

Ressource: <http://politiken.dk/debat/kroniker/article826604.ece>

Offentliggjort: Nov 5, 2009 11:05 AM

© POLITIKEN.dk